

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. K.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. JMK 131757/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2017, č. j. 22 A 75/2015 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 2. 7. 2015, č. j. ODSČ-44408/14-18, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 11. 2014 v 8:21 hodin na křižovatce ulic Heršpická a Jihlavská v Brně jako řidič motorového vozidla nezastavil vozidlo na signál s červeným světlem „Stůj“ a

pokračoval v jízdě. Za spáchání přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 3.750 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala zástupkyně žalobce blanketní odvolání. Po marném uplynutí lhůty k jeho doplnění žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 13. 10. 2015, č. j. JMK 131757/2015 zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu zamítl. V rámci odůvodnění se soud nejdříve věnoval tvrzení žalovaného, že žalobce byl ve správním řízení zcela pasivní a soud by se tak neměl jeho námitkami zabývat. Krajský soud poukázal na to, že žalobce nezůstal v řízení před správními orgány zcela pasivní, byť se jeho námitky v písemném podání v rámci řízení před prvostupňovým orgánem i opožděně zaslaném doplnění odvolání značně lišily od námitek, jež uplatnil v žalobě.

[4] Krajský soud uvedl, že prvostupňový správní orgán ve věci zjistil skutkový stav způsobem, který nevyvolával pochybnosti o tom, že se přestupku dopustil právě žalobce. Stěžejními důkazy v dané věci byly svědecké výpovědi zasahujících policistů Z. K. a T. F. ve spojení s videozáznamem zachycujícím přestupkové jednání. Z tohoto záznamu bylo zcela patrné, že tmavé vozidlo s bílou střechou nezastavilo na červený signál „Stůj“, ale pokračovalo dál v jízdě křižovatkou. Z výpovědí policistů pak vyplynulo, že hlídka PČR, která předmětné jednání na videokameru zachytila, vozidlo opodál zastavila, přičemž ztotožnila jeho řidiče, jímž byl žalobce. Záměna vozidla byla zcela vyloučena, a to mimo jiné i s ohledem na specifické vlastnosti vozidla, které se vyznačovalo odlišným zabarvením střechy od jeho zbytku. Provedené svědecké výpovědi tvořily spolu s videozáznamem, jakož i s oznámením přestupku sepsaným na místě samém ucelený důkazní řetězec a o osobě pachatele přestupku nevznikly dle názoru krajského soudu žádné pochybnosti.

[5] Námitku žalobce, že jeho vozidlo nemá a nikdy nemělo světlou střechu a na záznamu tedy nemohlo být zachyceno, považoval krajský soud za nevěrohodnou. Poukázal na to, že tuto námitku poprvé uplatnil až v řízení před soudem a pokud by byla pravdivá, není zjevné, proč by ji nevznesl již ve správním řízení. Dle krajského soudu je zřejmé, že žalobce postupně přizpůsoboval a měnil svoji argumentaci, když nejprve tvrdil, že křižovatkou projel v době, kdy na signalizačním zařízení svítilo oranžové světlo, poté uvedl, že jeho vozidlo má bílé polepy po stranách a následně v žalobě argumentoval tím, že jeho vozidlo nemůže být vozidlem na záznamu, neboť je jednobarevné, přičemž obě posledně uvedená tvrzení navrhl prokázat fotografiemi z kontroly provedené STK. Krajský soud tedy stěžovatelovu námitku označil za účelovou a dodal, že ani důkaz fotografiemi by nemohl zpochybnit závěry učiněné správním orgánem, neboť polep automobilu není úpravou trvalou a fólii lze z automobilu kdykoliv odstranit. Z tohoto hlediska krajský soud pokládal za rozhodné, že totožnost vozidla ze záznamu s vozidlem žalobce zcela nesporně potvrdily svědecké výpovědi zasahujících policistů. Krajský soud proto považoval provedení veškerých žalobcem navržených důkazů (včetně svědecké výpovědi jeho manželky) za nadbytečné.

[6] Krajský soud dále přisvědčil žalobci, že obraz z videozáznamu je poněkud nekvalitní a pouze na jeho základě nebylo možno vozidlo jednoznačně identifikovat. Byl

však doplněn svědeckými výpověďmi policistů, které s pořízeným záznamem zcela korespondují. Na záznamu bylo zachyceno, že na oranžové světlo na signalizačním zařízení křižovatkou projela dvě bílá vozidla, následně již na červený signál „Stůj“ projelo tmavé vozidlo se světlou (pravděpodobně bílou) střechou. Záznam byl zcela plynulý. Žalobce poukazoval na krátkou výseč záznamu (cca 4 sekundy), na níž je zachyceno pouze přestupkové jednání a není z něj patrné, jakým způsobem se situace na místě vyvíjela posléze. Takový postup je však dle krajského soudu pochopitelný a pro účely přestupkového řízení zcela dostačující. Pokračování v záznamu by nic nepřineslo ani pro identifikaci vozidla, neboť záznam byl ukončen v době, kdy vozidlo opouštělo záběr a nadto již v té době ve výhledu stálo jiné vozidlo, které bránilo zachycení registrační značky. S ohledem na nízkou kvalitu záznamu by navíc registrační značka pravděpodobně nebyla čitelná. V neposlední řadě bylo ze záznamu patrné, že za dotčeným vozidlem v bezprostřední blízkosti nejelo žádné jiné vozidlo. Výhrady žalobce k videozáznamu tedy shledal krajský soud jako nedůvodné.

[7] Ohledně svědeckých výpovědí policistů krajský soud uvedl, že o pravdivosti těchto výpovědí nevznikla v průběhu správního řízení žádná pochybnost a je třeba vycházet z domněnky věrohodnosti výpovědí, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu. Námitku žalobce, že policisté nemohli skutkový děj vlastními smysly vnímat, a to s ohledem na značnou vzdálenost a úhel, pod nímž signalizační zařízení pozorovali, nepovažoval soud za opodstatněnou vzhledem k pořízenému videozáznamu, který pravdivost výpovědí potvrzoval, neboť z něj bylo patrné, že vozidlo skutečně křižovatkou na červený signál projelo. Nadto bylo zřejmé, že policisté jednání spatřili, neboť bezprostředně reagovali tak, že dotčené vozidlo následovali a jeho řidiče – žalobce, ztotožnili.

II. Kasační stížnost

[8] Stěžovatel namítá, že jak žalovaný, tak krajský soud nedostatečně zjistili skutkový stav věci.

[9] Stěžovatel v žalobě tvrdil, že vozidlo na videozáznamu nemůže být jeho vozidlem, neboť jím řízené vozidlo Audi nemá světlou střechu. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením krajského soudu, který jeho tvrzení odmítl jako zjevně účelové s poukazem na to, že ve správním řízení tvrdil, že jeho vozidlo má bílé polepy po stranách, což bylo v rozporu s tvrzením v žalobě, totiž že jeho vozidlo je jednobarevné a že obě tyto skutečnosti navrhoval prokázat fotografiemi vozidla z STK. Stěžovatel uvádí, že tato dvě jeho tvrzení nejsou ve vzájemném rozporu, tvrzení v žalobě pouze rozvíjí poněkud vágněji formulované námitky ve správním řízení. Stěžovatel se proto domnívá, že krajský soud odmítl jeho argumentaci jako nevěrohodnou a účelovou neoprávněně.

[10] Stěžovatel dále nesouhlasí s argumentací soudu, že jím navržené důkazy nejsou způsobilé prokázat pravdivost žalobního tvrzení, neboť fotografie pořízená následně neprokazuje barvu vozu v době spáchání přestupku a úprava střechy prostřednictvím fólií je dočasnou a snadno změnitelnou. Stěžovatel uvádí, že taková varianta je nepravděpodobná, neboť změna barvy vozu je finančně náročná a fólie by jistě přesahovala výši pokuty, kterou by byl žalobce povinen za přestupek zaplatit. Stěžovatel poukazuje na

to, že každý důkaz dokazuje určitou skutečnost jen s jistou mírou spolehlivosti. Skutečnost, že vozidlo nemělo ke dni pořízení fotografie bílou střechu, dle stěžovatele nasvědčuje tomu, že nemělo bílou střechu ani v minulosti. Navíc navrhl prokázat tuto skutečnost nejen fotografií, která byla součástí žaloby, ale též fotografiemi z STK a výslechem svědka (manželky), která vozidlo denně užívá. Stěžovatel se domnívá, že jde o takový důkazní řetězec, který postačí k tomu, aby bylo jednak prokázáno jeho tvrzení, že vozidlo nikdy bílou střechu nemělo a také, že existuje důvodná pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. K tomu stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, že není nutné, aby o verzi předestřené žalobcem byla naprostá jistota, postačí, pokud ve věci vznikla rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost.

[11] Stěžovatel namítá, že krajský soud vykročil z přípustných intencí pro odmítnutí provedení důkazu, neboť důkazy, které stěžovatel navrhoval, byly způsobilé prokázat, že vozidlo žalobce nikdy nemělo bílou střechu. Krajský soud označil provedení důkazů za nadbytečné, neboť totožnost vozidla ze záznamu nesporně potvrdily výpovědi zasahujících policistů. Stěžovatel to pokládá za názor rozporný s právem na spravedlivý proces, neboť soud judikuje videozáznam v kombinaci s výpovědí policistů za nevyvratitelný důkaz a upírá tak žalobci právo na obhajobu.

[12] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s jeho námitkou, že policisté s ohledem na výhledový poměr místa, nemohli protiprávní jednání stěžovatele vůbec pozorovat. Soud učinil závěr, že svědci mohli vidět do předmětné křižovatky, neboť to potvrzuje pořízený videozáznam, z něhož je patrné, že vozidlo skutečně projelo křižovatkou na červený signál. Stěžovatel ovšem namítá, že technika poskytuje větší škálu možností než lidské smysly, proto je argumentace soudu nepřiléhavá. Videokamera umístěna ve vozidle policistů umožňovala mnohonásobné přiblížení obrazu, čímž stěžovatel vysvětluje, proč je možné, že na videozáznamu byl prostor křižovatky viditelný, avšak lidským okem viditelný nebyl.

[13] Pochybnosti pak umocňuje i to, že policisté sami doznali, že si na situaci příliš nepamatují a fakt, že z videozáznamu byla předložena jen čtyřsekundová část, ač z dalšího pokračování mohlo být prokázáno, že následně zastavené vozidlo bílou střechu nemělo.

[14] Souhrn těchto skutečností vyvolává dle stěžovatele důvodné pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu a navrhuje proto zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

III. Posouzení věci Nejvyšším soudem

[15] Kasační stížnost je projednatelná.

[16] Před vlastním vypořádáním námitek stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, jakým způsobem judikatura nahlíží na pasivitu obviněného ve správním řízení. Touto problematikou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS dovodil, že: *„skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela*

pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.“

[17] Rozšířený senát se dále ztotožnil s argumentací v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47. V něm Nejvyšší správní soud rozlišil dvě situace. Za prvé, pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností, a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním eliminoval nepravděpodobné či jinak bizarní námitky.

[18] Zákon správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Nelze ovšem extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku.

[19] Rozšířený senát na základě výše uvedeného uzavřel, že: „*krajský soud na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.*“

[20] Krajský soud v hodnocení žalobních námitek vyšel z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, a tedy postupoval i v souladu s pozdějším rozhodnutím rozšířeného senátu. Uvedl, že sada důkazů, které správní orgány provedly, dostatečně jasně prokazuje skutkový stav a spáchání přestupku stěžovatelem. Se stěžovatelem v žalobě navrženými důkazy se vypořádal a odůvodnil jejich neprovedení.

[21] První námitka stěžovatele z kasační stížnosti směřuje proti odmítnutí důkazů týkajících se vzhledu vozidla, kterými chtěl stěžovatel prokázat, že se nemohl uvedeného

přestupku dopustit. Nejvyšší správní soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou. Za situace, kdy existuje videozáznam zachycující tmavé vozidlo se světlou střechou projíždějící křižovatkou, ačkoliv na semaforu svítí červená barva signalizující pokyn „Stůj“, policisté tento přestupek zaznamenali, následovali vozidlo, přičemž vypověděli, že jej měli po celou dobu v dohledové vzdálenosti, toto vozidlo následně zastavili a jako jeho řidiče ztotožnili osobu stěžovatele, je jistota o skutkovém stavu velmi vysoká. Policisté zároveň vypověděli, že jsou si jisti, že zastavili stejné vozidlo, které projelo na červenou, právě s poukazem na výrazný znak světlé střechy. Pokud na tomto vozidle se světlou střechou následně identifikovali registrační značku, která patří vozidlu žalobce, je zřejmé, že snaha žalobce nabourat jistotu o tomto skutkovém stavu prostřednictvím tvrzení, že jeho vozidlo s totožnou poznávací značkou světlou střechu nemá, je pouze účelovou snahou vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek.

[22] Dle konstantní judikatury, na kterou ostatně poukázal i krajský soud, nemá Nejvyšší správní soud důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od stěžovatele neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114).

[23] Stejně tak je na nyní projednávaný případ přiléhavý i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, jenž uvádí, že: *„pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti.“* V současném případě však stěžovatel nestrannost policistů zpochybňoval pouze s poukazem na jejich omezenou možnost vnímat skutkový děj. Ohledně této námitky odkazuje Nejvyšší správní soud na její vypořádání níže. Jiné skutečnosti svědčící o zaujatosti policistů v neprospěch obviněného, jako například přílišnou horlivost či nekorektní chování policistů, stěžovatel nenamítal (k pochybnostem o nestrannosti policistů srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Naopak policista F. ve své svědecké výpovědi uvedl, že jednání se stěžovatelem bylo nekonfliktní.

[24] V současném případě lze přestupek spočívající v projetí vozidla křižovatkou na červenou přirovnat např. k výše zmíněnému nedání znamení o změně směru jízdy. V případě, že by policisté vozidlo nenásledovali a nezastavili, nebylo by možno takový přestupek žádným způsobem prokázat a usvědčit jeho pachatele. Videozáznam pořízený z vozidla policistů zde naopak posiluje věrohodnost výpovědi obou svědků, neboť je prokázáno, že přestupek se stal.

[25] Stěžovateli je třeba dát za pravdu, když uvádí, že jeho tvrzení v rámci správního řízení a řízení před soudem nejsou rozporná. Nicméně je třeba dodat, že na ně nelze nahlížet ani jako na souladná či konsistentní, neboť v řízení před správním orgánem prvního stupně, následně v opožděně doplněném odvolání a poté v žalobě proti rozhodnutí žalovaného tvrdil vždy různé varianty a vysvětlení, proč přestupek nespáchal

on. Od tvrzení, že vozidlo na videozáznamu nelze identifikovat, stěžovatel přešel k tomu, že jeho auto má po stranách velké bílé polepy a v žalobě poté tvrdil, že jeho vozidlo nemá světlou střechu. Taková nekonzistentnost procesní obrany, ač jednotlivá tvrzení nemusí být v rozporu, ukazuje na účelovost jednotlivých tvrzení. Nelze přijmout ani vysvětlení žalobce, že byl ve správním řízení nekvalitně zastoupen. Je pouze na uvážení účastníka řízení, zda se dá v rámci přestupkového řízení zastoupit či nikoliv a bude jednat osobně. V případě zastoupení je opět na účastníku, aby vyhodnotil svoji pozici v rámci řízení a zvážil zda se dá zastoupit obecným zmocněncem či advokátem. Nelze si však představit, ať už účastník zvolí jakoukoliv variantu, že by zmocněnec vedl procesní obranu bez konzultace s účastníkem a byl tak nucen si domýšlet vlastní scénáře průběhu skutkového děje. V případě, že se tak stane, je však nutno takovou situaci přičíst k tíži účastníka, který se nechal zastoupit.

[26] Za výše uvedené situace a s poukazem na východiska nastíněná na začátku posouzení Nejvyšším správním soudem tedy nelze odmítnutí důkazů krajským soudem hodnotit jako neoprávněné či v rozporu s právem na spravedlivý proces. Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, že krajský soud považoval výpověď policistů v kombinaci s videozáznamem za důkaz, jenž nelze jiným důkazem vyvrátit. Krajský soud pouze vzhledem k již provedeným důkazům, ze kterých dle jeho názoru jasně vyplynul skutkový stav, neuvěřil stěžovatelově verzi událostí a považoval ji za účelovou. Vyhodnotil tedy, že důkazy, které k prokázání svých tvrzení stěžovatel navrhl, nemohou zvrátit přesvědčení soudu o prokázaném skutkovém stavu a z toho důvodu je odmítl provést s poukazem na jejich nadbytečnost. Jiné důkazy, které by byly s to zpochybnit jistotu soudu o prokázaném skutkovém stavu, by byl soud povinen provést.

[27] Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud mu upřel právo na obhajobu. Soud nevytvořil žádný absolutní nevyvratitelný důkaz, pouze ve vztahu ke konkrétnímu tvrzení stěžovatele ohledně střechy vozidla uzavřel, že ve světle prokázaného skutkového stavu nemůže obstát.

[28] Pokud stěžovatel poukazuje na skutečnost, že pro zpochybnění zjištění o skutkovém stavu postačí rozumná pochybnost, s ohledem na shora uvedené hodnocení námitek Nejvyšší správní soud zhodnotil, že svými argumenty nedokázal v soudu tuto rozumnou pochybnost vzbudit a ztotožnil se s postupem krajského soudu, který odmítl provést stěžovatelem navržené důkazy.

[29] Další námitka stěžovatele směřuje proti věrohodnosti výpovědi svědků, neboť se domnívá, že policisté nemohli jednání, které popsali, vidět z důvodu vzdálenosti a ostrého úhlu. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Odkazuje naopak na argumentaci krajského soudu k této námitce, jež je velmi přesvědčivá. Nelze namítat, že policisté nemohli vidět předmětné jednání, když poté, co stěžovatel projel na červenou, se za ním rozjeli a po několika stech metrech jej zastavili právě kvůli podezření ze spáchání přestupku, který též zdokumentovali videokamerou. Je jistě možné, že technickými prostředky lze dosáhnout přiblížení obrazu, nicméně i kdyby policisté děj vnímali lépe prostřednictvím videozáznamu, nelze tím zpochybňovat samotný děj tak, jak se udál.

[30] Ke stěžovatelově námitce, že policisté si celou situaci nepamatovali přesně, což sami přiznali, Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k půlroční časové prodlevě mezi spácháním přestupku a jeho projednáním při ústním jednání, kde byli zároveň vyslechnuti policisté jako svědci, je taková situace zcela přirozená. Výpovědi svědků by mohly mít sníženou vypovídací hodnotu, kdyby si nemohli přesně vybavit události rozhodné pro posouzení viny stěžovatele. Podstatnou okolností, tedy že následovali a zastavili totéž vozidlo, které viděli projet křižovatkou na červenou, si však byli vyslýchaní policisté jisti, jak při výpovědi zdůraznili, a to i poukazem na výrazný identifikační znak vozidla – bílou střechu.

[31] Stejně tak námitka ohledně délky videozáznamu se jeví jako neopodstatněná. Zabýval se jí již krajský soud. Uvedl, že pro účely přestupkového řízení je záznam zcela dostačující. Pokračování v záznamu by nic nepřineslo ani pro identifikaci vozidla, neboť záznam je ukončen v době, kdy vozidlo opouští záběr a nadto již v té době ve výhledu stálo jiné vozidlo, které bránilo zachycení registrační značky. S ohledem na nízkou kvalitu záznamu by navíc registrační značka pravděpodobně nebyla čitelná. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[32] Poslední dvě námitky nadto stěžovatel v kasační stížnosti žádným způsobem nerozvedl, pouze konstatoval, že ohledně těchto skutečností existují pochybnosti. Ty však vyvrátil již krajský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu